

noget. Jeg har Lyst til at spørge den ærede Minister, om der er forhandlet med det preussiske Handelskammer om, at de handelsrejsende for disse Egnes Vedkommende kunde blive stillede som i det øvrige Tyskland, og om der er nogen Rimelighed for, at noget saadant kunde naas, inden Loven bliver vedtagen. Det har nemlig stor Betydning for Forretninglivet, om danske Varer kunde afhændes i det nordlige Slesvig, og det var ønskeligt, om det lod sig gøre. Hvorvidt den højtærede Minister vil svare paa dette Spørgsmaal her i Tinget, vil jeg overlade til den højtærede Minister, men i hvert Tilfælde haaber jeg, at der bliver svaret paa det i Udvalget.

Med disse Ord vil jeg sluttelig anbefale, at Sagen bliver drøftet grundigt i et Udvalg, navnlig § 1, som jeg synes er for indskrænket i sin nuværende Affattelse, og som Erhvervslivet ikke kan være tjent med at arbejde under for Tiden.

Tvede: Det foreliggende Forslag gaar jo, i Modsætning til det i Samlingen 1907—08 forelagte, ud paa en fuldstændig Revision af den gamle Ordning, og da baade Handelslivet og Samfærdselsforholdene ere undergaaede en betydelig Forandring i de siden den nugældende Lovs Udstedelse forløbne 70 Aar, er det ret naturligt, at Loven af 1839 nu ændres, og det ikke blot paa nogle enkelte Punkter, saaledes som det var foreslaaet sidst, men helt igennem. Jeg skal da ogsaa have den Ære at tilsige Højregruppens Medvirken til, at dette Lovforslag kan blive fremmet hurtigst muligt paa sin Vej gennem Tingene. Jeg ved meget vel, at der er dem, der helst saa Landet fuldstændigt spærret for fremmede handelsrejsende, men det er noget, der nu ikke lader sig gøre, og det er vel endogsaa et stort Spørgsmaal, om man vilde være tjent med saaledes at stænge Grænserne. Det kan jo nemlig ikke nægtes, at det er kun en forholdsvis ringe Del af de næringsdrivende, som det er beskaaret at kunne foretage Rejser i Udlandet og der gøre sig bekendt med Forholdene og Udviklingen. Derfor er det særdeles heldigt, at der kan komme fremmede herop og forevise de Fabrikata eller Varer, der tilvirkes i Udlandet, saa at vi kunne faa Lejlighed til at følge med. Vi ere derfor heller ikke selv tjente med at gøre Besværet eller Ulejligheden for de handelsrejsende større, end det maa findes nødvendigt, naar der skal øves nogen Kontrol.

Jeg skal erindre om, at der sidst, da denne Sag var for her i dette høje Ting, blev talt om det fornuftige Princip om Gensidighed af Traktater og om i denne Sag at gøre Indrømmelser baade i Retning af de fremmedes Behandling og Afgifternes Størrelse, afhængige af, hvorledes de fremmede Lande stille sig i dette Forhold. Jeg tror nu ikke, at denne Vej i dette Tilfælde er saa farbar for os, at vi skulde sinke vort Arbejde paa dette Lovforslag med at søge disse Tanker, dette Princip indført, og jeg tror, at den højtærede Handelsminister ved at følge det hidtidige til Grund lagte Princip har truffet det rette. Men jeg vil henstille, om der dog ikke maaske kunde komme saa megen Gensidighed ind i Loven, at det blev sagt, at overfor Lande, hvor danske handelsrejsende ikke have fri og uhindret Adgang, maa vi ogsaa have Ret til at sige, at deres rejsende heller ikke have Adgang til Danmark.

Vi billige, at man gaar bort fra den gamle Ordning med en Afgift paa 160 Kr. aarlig og forandre dette til en Afgift, der beregnes for 30 Dage, men som eventuelt kan fornyes for 15 Dage, hvis den rejsende vil fortsætte ud over den første Maaned.

Det er jo for at lette de fremmedes Adgang foreslaaet, at de kunne erhverve Adgangsbevis ved en Fuldmægtig, saa at de altsaa fremtidig ikke selv behøve at møde paa Toldstedet, hvor det skal udfærdiges, men kunne lade en befuldmægtiget gøre det. Her vil jeg gerne spørge, om det er saaledes at forstaa, at naar den befuldmægtigede møder med Pengene og Attesterne og Beviser, kan han faa udleveret et saadant Adgangsbevis, gældende fra en Dag længere hen i Tiden end den Dag, det udfærdiges, med andre Ord, om Adgangsbeviset kan udstedes til at ligge færdigt, gældende fra den Dag, da den fremmede kommer paa Pladsen og vil begynde sin Virksomhed. — I Forbindelse med dette vil jeg henstille, om man ikke kunde komme bort fra, at den, der løser Adgangsbevis, skal udsættes for at ifalde i Henhold til Lovforslagets § 7 en Bøde fra 50 til 200 Kr., dersom han glemmer, efter at han har modtaget dette Adgangsbevis, at gaa hen paa Politikammeret og præsentere det. Jeg vil henstille, om det ikke kunde ordnes saa simpelt, at Kortet, Adgangsbeviset, blev afleveret fikst og færdigt til den fremmede, saaledes at Toldvæsenet selv lod det forevise paa Politikammeret eller blot gav Politikammeret en Meddelelse om, at under den og den Dato var